

İşçi Bülteni
Özel Sayısı: 53

OSB-İMES İşçi Bülteni

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Nisan 2006 Fiyatı 25 YKr

Eller şaltere, adımlar sokağa...

1 Mayıs'ta alanlara!

Dinle... 117 yıllık bir türkü çınıyor kulaklarında. Kapitalist sömürü altında ezilen işçiler, emperyalizmin kan ve gözyaşına boğduğu ezilen halklar hep bir ağızdan söylüyor bu türküyü. Amerika'da, Fransa'da, Türkiye'de, Irak'ta; fabrikada, okulda, sokakta aynı yumruklar, aynı sloganlar yükseliyor havaya. Dinle bu yükselen sesi. Bu ses 1 Mayıs'ın sesi, yani biz işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele çağrısı.

1 Mayıs seni çağırıyor!

Fabrikalara ve atölyelere, iş aletleri ve makinalara el koyan, tüm zenginlikleri kendi özel mülkü haline getiren bir avuç sömürücü asalağa karşı mücadele çağrısıdır 1 Mayıs. Parababalarının yanında çalışabilmek için her şeye boyun eğmek zorunda kalan biz işçilerin öfkemizi tek bir yumruk olarak haykıracağımız gündür. Düşük ücretlere, uzun çalışma saatlerine, sendikasız, sigortasız, güvencesiz çalışmaya "Artık yeter!" diyebilmek, işçi sınıfının birleşik, örgütlü gücünü patronlar sınıfına gösterebilmek için 1 Mayıs seni çağırıyor.

1 Mayıs seni çağırıyor!

Tüm dünyayı kendi arka bahçesi sanan, istediği her yeri işgal edebileceğini, halkları katledebileceğini sanan emperyalizme karşı mücadele çağrısıdır 1 Mayıs. Daha fazla kâr uğruna bombalarla yaşamak zorunda kalan halkların savaflara ve işgallere karşı öfkelerini haykıracağı gündür. 3 yılda 150.000 Iraklı'yı katleden emperyalizmden, onyıllardır Filistin halkına kan kusturan Siyonizm'den hesap sormak, tüm dünyayı kan gölüne çevirecek olan yeni işgal ve katliam hazırlıklarına engel olmak, halkların kardeşliği şiarını yükseltmek için 1 Mayıs seni çağırıyor.

1 Mayıs seni çağırıyor!

Bütün ülkelerin işçileri, emeği ücretli kölelikten, kendilerini açlık ve sefaletten kurtarmak için mücadele ediyor. Fransa'nın, Yunanistan'ın, Türkiye'nin ve tüm diğer ülkelerin işçileri, emekçileri, gençleri ortak emekle yaratılan değerlerden bir avuç zenginin değil, bütün emekçilerin yararlanacağı bir toplumsal düzen için kavga veriyorlar. 1 Mayıs seni de bu kavgaya ortak olmaya, "gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan" bir dünya için mücadele etmeye çağırıyor.

İşçi kardeşler;

Önümüzdeki yeni mücadelelere iki kat enerji ile hazırlanalım! Saflarımızı daha da sıklaştıralım! Sesimizi daha geniş kitlelere ulaştıralım! Taleplerimiz için seferberliğimizi daha büyük bir cesaretle yürütelim! 1 Mayıs günü tüm dünyadaki sınıf kardeşlerimiz ile birlikte dosta düşmana sınıfımızın üretimden gelen gücünü gösterelim! Üretimi durdurarak 1 Mayıs alanındaki yerimizi alalım.

Ümraniye İşçi Platformu

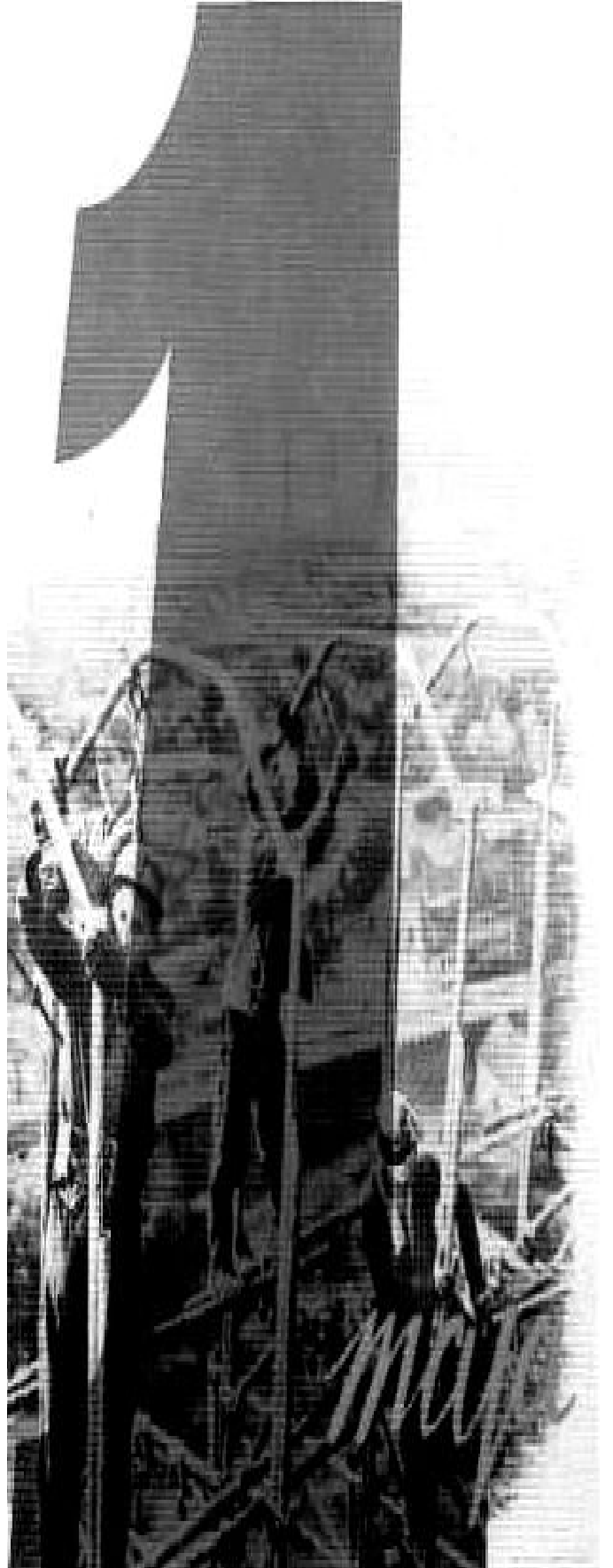
1 Mayıs tatil olmalı!

Bu güne kadar hiç 1 Mayıs'a katılmadım. Bu yüzden çok fazla birşey söyleyemeyeceğim.

Benim için 1 Mayıs işçilerin biraraya geldiği işçi bayramıdır. Bu günde tek başına alanlara çıkmak birşeyleri değiştirmiyor. Sadece eylem yapmak, alana çıkmak şekilde düşünülürse de bir değişiklik olacağını düşünmüyorum. Bir şeyleri değiştirmek istiyorsak 1 Mayıs'ın ne demek olduğunu işçilere anlatmak, onları bilgilendirmek gerekir. Ancak bu şekilde istediklerimizi elde ederiz.

Bu sene 1 Mayıs hafta içine denk geliyor. Binlerce işçi gibi ben de çalışıyorum. Eminim ki tatil olsaydı benim gibi binlerce işçi de alanlara çıkardı ve 1 Mayıs'lar çok daha kalabalık geçerdi.

İMES'ten bir işçi

İnsanca bir yaşam ve özgür bir gelecek için **“Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı”** **çalışmaları başlıyor!**

Geçtiğimiz aylar içerisinde Ümraniye'de dahil 6 farklı sanayi bölgesinde "ortak sorunlara ortak çözümler" şiarları ile yerel işçi kurultayları örgütlenmişti. Bu kurultaylarda alınan en önemli kararlardan biri ise sınıfın temel sorunlarının tartışılacağı merkezi bir İstanbul İşçi Kurultayı'nın örgütlenmesi idi. Bu kararlar doğrultusunda İstanbul İşçi Kurultayı hazırlık çalışmaları 5 Nisan günü Genel-İş Sendikası 2 No'lu Şube toplantı salonunda gerçekleştirilen bir basın toplantısı ile başlatıldı.

Basın açıklamasında işçi sınıfının sermaye sınıfı tarafından içerisine hapsedilmeye çalışıldığı tablo özetlendikten sonra insanlığın kurtuluşu için işçi sınıfının tarihsel misyonu "Bu mücadeleye önderlik etmek ve başarıya ulaştırmak her bir toplumda ve dünya ölçüsünde işçi sınıfının omuzlarındaki tarihi bir görevdir.... İşçi sınıfı kapitalizm belasını mezara gömmeye görevini hakkıyla yerine getirecek biricik temel sınıftır. İşçi sınıfı, tüm ezilen ve sömürülen kesimlere öncülük etme, onları sermayenin boyunduruğundan kurtaracak bir mücadeleye seferber etme yeteneğine sahip tek sınıftır." cümleleri ile vurgulandı.

Sınıf hareketinin son yıllarda içerisine girdiği tıkanıklığı aşmak için ise güçlü bir siyasal müdahale ve sınıf içinde, sınıf tabanına dayalı kararlı ve soluklu bir çalışmaya duyulan ihtiyacın altı çizildi. "Sınıf devrimcileri olarak işçi kitlelerini devrimci sınıf mücadelesine çekmeye yönelik genel çabamızın bir parçası olarak, geçtiğimiz aylarda İzmir'den

sonra İstanbul'un 6 sanayi bölgesinde yerel işçi kurultayları gerçekleştirdik. Şimdi de bu anlamlı müdahaleyi bir adım daha ileriye taşımak hedefiyle, İstanbul merkezli bir işçi kurultayı örgütleme kararı almış bulunuyoruz. Böylece bugüne kadar attığımız adımları daha da güçlendirmeyi, yarattığımız mevzileri ve elde ettiğimiz deneyimleri sınıf hareketinin hizmetine sunmayı hedefliyoruz. Siyasal çalışmanın verimi yönünden en zor ve kısır bir dönemde bile devrimci bir siyasal sınıf hareketi yaratma yolunda attığımız ve atacağımız adımların hiçbir biçimde karşılıksız kalmayacağı inancını taşıyoruz, bunun bilinci ve azmiyle hareket ediyoruz." denildi.

Son olarak ise sınıfa karşı sınıf tutumunu geliştirebilmenin ve büyütebilmenin bir aracı olarak mücadeleden yana tüm öncü ve devrimci işçiler **25 Haziran 2006** tarihinde gerçekleştirilecek olan **Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'** na ve hazırlık çalışmalarına güç katmaya, destek olmaya çağrıldı.

Sömürü, baskı, haksızlıklar sürdükçe işçi sınıfın mücadelesi de sürecek!

Geçtiğimiz haftalarda Sinter Metal işçiler yoğun bir süreç yaşadı. İşten atmalara, haksızlıklara karşı üretimden gelen gücünü kullandı, atılan arkadaşlarına sahip çıktı. Bu yaşananlar bizlerin, işçi sınıfının en meşru ve haklı eylemleridir. Sonuna kadar haklıyız. Arkadaşlarının geri alınmasını isteyen işçilere Sinter patronunun cevabı tekrar baskı, tekrar işten atma oldu.

Pres bölümünde, vardiya değişimine karşı çıkan bölüm işçileri, mesaiye kalmama eylemi gerçekleştirdiler. Diğer bölümlerin de desteklemesi ile işçilerin talebi kabul edildi. Bu yaşanan sürecin ürünü olarak bir işçi, mühendisle tartışması sonucu işten atıldı. 1 saatlik iş durduruldu. Yapılan görüşme sonrası atılan işçi geri alındı.

27 Mart günü ise işçilerin taleplerini dile getiren bir bölüm şefi "kişisel yaşamı" gerekçe gösterilerek işten atıldı. Bunun üzerine Sinter Metal işçileri üretimden gelen güçlerini kullandılar. 1 günlük iş bırakma eyleminden sonra talebin kabul edilmemesi ve üstüne üstlük 7 işçinin daha işten atılması işçilerin sabrını taşırdı. Ertesi gün de öğleden sonraya kadar iş bırakma eylemi devam etti.

Sinter patronu bununla da yetinmedi. Fabrika içine polisi çağırarak, işten attığı işçileri gözaltına aldırdı. 8 işçi "işyeri düzenini bozmak, işçilerin çalışmasını engellemek" iddiasıyla gözaltına alındı. Akşam saatlerinde işçiler serbest bırakıldı.

Devam eden günlerde Sinter patronu baskı ve terörünü daha da yoğunlaştırdı. Daha bir hafta bile geçmeden hiç bir gerekçe göstermeden 6 işçi daha atıldı. Ancak işçilerin hepsi, atılmalarının neden kaynaklı olduğunu çok iyi biliyordu. Bugüne kadar yaşanan gelişmeler karşısında sessiz kalmayan, tepki gösteren işçiler birer birer kapı önüne konuldu.

Bir kişinin işten atılmasıyla başlayan ardından 7 kişinin atılmasıyla devam eden süreçte 36 saat iş bırakmanın yaşanması, işten atmalara yanıt olduğu kadar, bugüne kadar yaşanan keyfi uygulamalara ve ağır

sömürü koşullarına karşı tepkinin dışı vurumu idi.

Tüm bu süreci yaşayan Sinter Metal işçileri tepki yüklü. Sinter Metal işçilerini üretimden gelen gücü kullanmaya iten sadece arkadaşlarının atılması değildi. Yıllardır işçiyi hiçe sayan, insan yerine koymayan uygulamalardı. Düşük ücretti, fazla mesailerdi, uzun çalışma saatleriydi, prim uygulamalarıydı, işçiler arasında yapılan ayrımcılığı vb...

Bu yaşanan eylemlerin en önemli kazanımı, Sinter işçilerinin bugüne kadar hiç bu kadar bir araya gelmemiş olmasıydı. İşçiler, duyarlı davranarak arkadaşına sahip çıktı. Söz hakkını ve gücünü kullandı. Olmaz denileni başardı, birlik oldu. Bir sınıf olarak var olduğunu patrona tok bir şekilde gösterdi.

Sinter işçileri karşısında Sinter patronu, kendi sınıfına uygun bir şekilde davrandı. Nasıl ve ne şekilde işçi atacağını gösterdi. Patron ve işyeri yönetimi yine sorun yaratacak, çözüm değil. Ortam yumuşayana, sular durulana kadar melek yüzlü olacaklar. Dert babalığı yapacaklar. Göz boyayacak değişikliklere gidecekler. Fakat değişen bir şey olmayacak, sefalet yine devam edecek.

OSB de sömürünün en yoğun yaşandığı fabrikalardan biri olan Sinter Metal de haklarını arayan işçilere yapılan bu saldırı örgütlü olmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi. Ödenen bedeller, ilk defa yaşanmıyor ve işçi sınıfı mücadelesi devam ettiği sürece de olacak. Ama önemli olan işçi sınıfının girdiği mücadelelerden kazanımlarla çıkabilmeyi

başarabilmesidir.

Sinter işçilerini yeni görevler beklemektedir. Hiçbir şey bitmiş değildir. En temel görev ise, tüm ağır bedellere rağmen, sağlanan birliği kalıcı örgütlülüklere dönüştürebilmektir.

İşten atılan işçiler ise Sinter işçilerinin kazanması için mücadelelerine devam edeceklerini belirttiler.

Direne direne kazanacağız!

Kurtuluş yok tek başına

ya hep beraber, ya hiç birimiz!

Yasan'da işçi kıyımı...

Her koşulda birlik olmak kazandırır!

Arkadaşlar merhaba. Ben OSB'deki sendikalı yerlerden biri olan Yasan'a çalışan bir işçiydim. İşçiydim diyorum, çünkü bizim işimize son verdiler. Yasan'ın yan kuruluşu olan Metal Konsept'te çalışıyorduk. Bölümde toplam 12 kişiydik. Patronun amacının Metal Konsept'teki işçileri sözleşme zamanı fabrikaya alarak sendikasız işçi sayısını çoğaltmak, böylece sendikanın yetkisini düşürmek olduğunu, çalıştığımız kısa sürede anlamaya başladık. Bu arada patron, çalışan 12 kişinin önce 6'sını çıkardı. Bu 6 arkadaş işten atıldığında o anda işte kalan 3 arkadaş müdahale etmemiş (biz gece vardiyasında olduğumuz için geldiğimizde iş işten geçmişti). Yasan'daki sendikal örgütlenmenin başını tutmuş olan işyeri temsilcisi ise kılımı kıpırdatmamış. İşyeri temsilcisi değil de işyeri teslimiyetçisi mübarek. Çıkarılan 6 arkadaşın paralarını Şubat, Mart olarak birer hafta ara ile verdiler. Arkadaşlarımız işe alınamaz çok zaman geçmediğinden, işe girişte yaptıkları 200'şer milyon masrafları ve ihbar tazminatını da aldılar.

Yaşanan bu olaydan 3 hafta sonra, 31 Mart 2006 tarihinde işe gittiğimizde patronun sözcüsü "Arkadaşlar burası kapanıyor, çıkışınız verildi!" diyerek 3'müzü daha çıkardı. Bize "Nisan'ın 14'ünde gelin paranızı alın!" dediler. Böyle bir şeye hazırlıksız olduğumuz için "Bizi çıkardıysanız paramızı verin gidelim!" dedik. Atılan arkadaşlardan birinin, çocuğunun tedavi gördüğü hastaneye 4 aylık vizite vermesi gerekiyordu. Kafamızda çocuğu hasta olan

arkadaşın sorunu vardı. Fabrikanın müdürü "Ben senin sigorta sorununu pazartesi halledeceğim. Olmazsa 1 aylık masrafı cebimden verir, gene sigortanın tamamını sağlarım!" diyerek arkadaşını yatıştırdı (tabi bunun koca bir yalan olduğu sonradan ortaya çıktı).

Üçümüz anlaşarak pazartesi fabrikanın önünde beklemeye başladık. Sabah fabrikanın müdürü yanımıza gelerek "Hayırdır ne oldu arkadaşlar, niye bekliyorsunuz?" diye sordu. Biz de "Madem bizi kapının önüne koydun, ver paramızı gidelim!", "Paramızı alana kadar buradan bir yere ayrılmayacağız!" dedik. Bize yine 14'ünden önce veremeyeceğini söyledi gitti. Arkadaşın da sigorta işini halledemeyeceğini söyledi. Arkadaş fabrika ustasının "Sana bu konuda yardımcı olacağız!" sözünü hatırlatınca, "O kim ki benim işime karışacak. O içerideki işçilerle uğraşsın!" cevabını verdi. Ustadan da olumsuz yanıt gelince biz tekrar müdürü aradık ve "Arkadaş ya biz bugün burada bu parayı alırsız ya da ölürüz!" dedik. Birbirimize olan güvenimiz ve birlikte hareket etmemiz sonucu 14 Nisan'dan önce hesap kesemeyeceğini söyleyen patron yalakası müdür, geri adım atmak zorunda kalarak ödemeleri yaptı.

Bizim bu deneyimimiz bir kez daha göstermiştir ki bir parmağı kırmak kolaydır. Ama hepimiz birer sıkılmış yumruk olursak o yumruğu kimse kıramaz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Yasan'dan çıkarılan bir işçi

FİM (Mertkan) Tekstil'de ustabaşı çırakları dövüyor, işçiler seyrediyor...

Merhaba arkadaşlar. Ben FİM Tekstil'de çalışmıyorum, ancak bu iş yerinde çalışan tekstil işçisi arkadaşlarımla yaşadıklarını, oradan bir arkadaşın anlatımlarıyla aktaracağım. Arkadaş yazı konusunda deneyimsiz olduğu için bu işi bana verdi.

Fabrika fason çalışıyor. Okmeydanı'ndan Ümraniye Site'ye 2005'in yaz aylarında taşınmış. Fabrikanın her yeri kameralarla donatılmış. Üretim bölümlerinde işçiler hem kameralarla izleniyor, hem de ustaların sıkı denetimi altında. İşçiler çalışırken başlarını bile kaldıramıyorlar. Son bir kaç aydır özellikle yeni alınan işçiler, en küçük bir nedenden dolayı kapı önüne konulabiliyor. Yeni işe giren işçilerin sigortaları yapılmıyor. Hatta patronlar, işe alırken 3-5 ay sigorta yapılamayacağını da söylüyorlar. Orada altı aydan fazla çalışan arkadaşların halen sigortaları yapılmamış. İşçiler ustadan sigortaların yapılması talebinde bulununca "Hayır!" cevabını alıyorlar. Bir süredir patron, işler kötüye gidiyor bahanesiyle maaşları da geciktirmeye başlamış.

Sigortasız, baskıyla aşırı çalıştırma, yemeklerin kötü olması, maaşların gecikmesi, ücretlerdeki eşitsizlik, düşük zamlar, paydosların sınırlılığı, ustaların işçilere bağırması... Bunların hepsi hergün farklı işyerlerinde karşılaştığımız sorunlar.

FİM Tekstil'de bunlara bir de çırak işçilerin usta tarafından dövülmesi ekleniyor. Fabrikada işçilerin başında patron sopası gibi dolaşan Muhammed adında bir ustabaşı varmış. Kısa bir süre önce yaşı küçük, ortacı olarak çalışan bir işçiyi dövmüş. Sermaye uşağı Muhammet'in çırakları dövmesi ilk değil, yıllardan beri bunu yapıyormuş. Çünkü işçiler zamanında dayak yiyen arkadaşlarını sahiplenmemiş, daha sonraki dayakların gerçekleşmesine fırsat vermişler.

İşçiler, en son atölyenin ortasında bir işçi arkadaşlarının dövülmesi sırasında, çalışmadan başlarını kaldırıp gerçekleşen olaya bakmamışlar bile. Oradaki dayağın sadece çırağa değil, kendilerine de atıldığının farkında değiller. Böyle insanlık dışı bir olaya duyarsız kalmanın herhangi bir gerekçesi olabilir mi? Arkadaşıma, işçiler bu tür olaylara seslerini çıkarmazlarsa arkasının

geleceğini, orada atılan tokatların aslında patronun tüm işçilere tokadı olduğunu söyledim. Örgütlü olarak tepkilerini ortaya koyarlarsa işçi arkadaşların dövülmesini engelleyebileceklerini konuştuk.

En dramatik olanı da özellikle küçük atölyelerden gelen işçilerin, çırak işçilere karşı dayak olayını kanıksamış olmalarıdır. Evrensel yasalara bile konulmuş olan çocuk haklarından ve bunların yaşama geçirilmesi gerektiğinden haberleri yok.

Çocuk işçilere karşı baskıya ve şiddete dur diyelim. Arkadaşlarımıza sahip çıkmak ve kölelik koşullarını sona erdirmek için örgütlü mücadeleyi yükseltelim.

Ümraniye'den bir tekstil işçisi

Serna-Seral işçileri konuşuyor...

Bugün de yarın da grev çadırında olacağız!

Bütün işçiler gibi biz de ağır çalışma koşullarını yaşadık. Yıllardır bitip tükenmek bilmeyen kriz koşulları bahane edilerek zam alamadık. Başta ekonomik taleplerle yola çıktık, sendikalaştık ve Teksif Bakırköy Şubesi'ne üye olduk. Toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması sonucu greve çıktık.

Patronun uzlaşmaz tavrı nedeniyle grevimizin 200 gününü geride bıraktık. 71 işçiyle çıktığımız grevin 182. gününde, işveren "Grev süresini %10 zam ile hesaplayalım!" teklifi ile geldi. İşverenin böylesine komik bir teklifi karşısında bize direnmekten başka bir seçenek kalmamıştır. İşveren sendika istemiyor. Varolan haklarımızın gaspı için her türlü oyunu oynuyor. Oysaki sendikalaşmak bizim en doğal hakkımızdır. Grevi sonlandırmamız için bizlere toplam olarak yaklaşık 350 milyar önererek bizleri bölmeye çalıştı. Bizler yapılan oyunun farkındaydık. Böyle bir teklifi kabul etmek mümkün değildir.

İşverenle görüşmenin ardından Bağdat caddesi üzerinde bulunan Serna Mağazasının önünde basın açıklaması yaptık. Yapılan konuşmaların ardından mağazanın önüne siyah çelek bırakarak patronu protesto ettik.

Bugün sınıfın çıkarlarını savunan bu grevi büyütme tüm öncü, sınıf bilinçli işçilerin görevidir. Çünkü Serna Seral grevinin kazanması işçi sınıfının kazanması anlamına gelmektedir. 5 Nisan 2006 günü biz Serna Seral işçileri ve bize destek veren tüm dostlarımız ve işçi kardeşlerimizle birlikte dayanışma gecesi düzenleyeceğiz. Tıpkı ilk günkü gibi dinç ve kararlıyız. Bugün de yarın da grev çadırında olacağız.

Bir tekstil işçisinden mektup!

Ben yıllardır tekstilde çalışan bir işçiyim. Şimdiye kadarki çalıştığım tüm işyerlerinde sömürüyü tüm kaba yönleriyle yaşadım ve haksızlığa uğradım. Her işçi gibi. Şunu gördüm ki uygulanan politika her yerde aynı. Farklı olan uygulama biçimi oluyor. Kimi patron özellikle işçilerin dinsel eğilimlerini kullanır, kimisi mezhep, memleket farklılığını, bazıları da işçilerin manevi duygularını istismar eder.

Tıpkı Polteks patronları gibi. Polteks Sarıgazi'de kurulu yaklaşık 150 kişinin çalıştığı bir aile şirketi. 9 yıllık bir mazisi var. İlk açıldığında üç beş makinenin olduğu küçük bir atölyeyken şimdi yavaş yavaş fabrika büyüklüğüne varıyor. Bu büyümenin arkasında tabii ki işçilerin emekleri var(özellikle üç kuruşa çalıştırılan çocuk yaştaki gençler). Hem de kendileri bunun farkında olmadan. Yıllardır çalışmalarına rağmen doğru düzgün sigortaları yatırılmıyor, yıllık izinleri çalınıyor. Sigortası yapılan ise bir avuç işçi. Polteks patronları akrabalarını yanlarında çalışıyor gibi gösterip sigortalarını yapıyorlar. Yani hem çalışan işçilerin sigortalarını yapmıyorlar, hem de onların sırtından akrabaları sigortalı oluyor.

2.5 ay Polteks'te çalıştım. Çıkma nedenim aslında saymakla bitmez. Ama ben kısaca iki tanesini söyleyeyim. Maaşlar bilinçli bir şekilde ancak 2 ayda bir veriliyor. Bıktırıcı derecedeki mesailerin ardından mesai parası diye işçinin eline 3 kuruş tutuşturmaları, ve her tür keyfi uygulamalar... Alışkanlık olarak kaldığım mesailerini yazarım. Burada da böyle yaptım. Yaptığım hesapla aldığım para birbirini tutmuyor. Muhasebeye gittim ve eksik para verildiğini söyledim. Önce bilgisayardan saatleri karşılaştırdım. Birde ne göreyim keyfi olarak bazılarını yazmamış ve örneğin 1.5 saat mesai yapmışsak yarım saatini kafadan saymıyor. Aynı zamanda kendisi de patron olan muhasebeci işi bilmemeziğe vurdu. Ve abisini çağırdı. Patronla uzun süren konuşmamda kısaca hesap ederken 1 günü 10.5 saat olarak hesapladıklarını söyledi. Bende bu hesaba göre haftalık çalışma süresinin 52.5 saat yaptığını ve bunun yasa dışı bir şey

olduğunu söyledim. Bunun üzerine patron ilk defa böyle bir tepkiyle karşılaştığını şaşırarak söyledi. Konuşmasında her zaman örnek verdiği ve kendilerinin örnek aldığı Özser'de (patronları mafya) bile mesainin % 70 olduğunu hatırlattığımda şimdi öyle değil demekle yetindi.

Bunun sonunda bir düzelme olmayacağını bende biliyordum. Ama normalde zaten çıkacaktım. Ve çıkmamı istemedikleri için bu durumda bir şey diyemediler. Çıkarken de işten çıkmak isteyip de zorla çalıştırılmak istenen bir arkadaşta benimle geldi. Birde bunun sonrasında paramı alırken defalarca gidip geldim. Hani derler ya 'canına susamış' gerçektede öyle bir durum vardı. İnsanı katil ederler gibisinden. Bunlarla alçaklığım biteceğini bilsem hiç düşünmeden sıkardım ama maalesef. (Daha önce yine işten çıkan genç işçilerden ikisi sürekli "Bugün git yarın gel!" denilerek oyalanmış, en son birisi silah çekmiş ama patronlar daha erken davranmış ve ağzını burnunu dağıtmışlar.)

Parasını alamayan sadece çıkan değil orada çalışan da doğru düzgün alamıyor. İşçiler çevredeki esnaftan yeri geliyor borç para alıyorlar. Para verildiği zaman muhasebecinin tavrı sanki işçiye maaş vermiyor da cebinden para veriyor gibi. İnsana küfreder gibi veriyor. Sırf bu yüzden parası eksik verilen işçinin muhasebeye gitmeye çekindiğine tanığım. Tabii bu diğer patronların işine geliyor. Sonuçta ben tepkimi gösterip onların anlayacağı dilden ima yoluyla tehdit ettim. 2 ay içinde paramı aldım. Buna bile işçiler 'Çabuk almışsın!' diyorlar. İçeride çalışan işçiler de bu durumdan rahatsız, bu yüzden çıkmayı göze alamayan işçiler var. Ancak grup olarak girenler istediklerini bir şekilde alabiliyor. Benim diyeceğim sorunlar saymakla bitmez. Tekstil gibi mafyavari yöntemlerin uygulandığı bir sektörde özellikle bitmez. Buradan Polteks işçilerine sesleniyorum. Korkunun ecele faydası yok. Olmadığını şimdiye kadar yeterince görmediniz mi?

Bülten okuru bir işçi

SANAYİ BÖLGELERİNDE GENEL BİR KREŞ İSTİYORUZ!

OSB ve İMES'te binlerce işçinin çalıştığı bölgede, kadınlar diğer sınıf kardeşleri gibi, sayısız sorun ile boğuşuyorlar. Sigortasız çalışma, düşük ücret, uzun çalışma saatleri, esnek üretim bunlardan başlıcaları... Ancak bunların yanı sıra kadın olmanın zorluklarını da beraberinde yaşıyorlar.

Komisyon olarak çalışmalarımıza ilk başladığımızda bölgede bir anket gerçekleştirdik ve kadınlara kadın işçi olmaktan kaynaklı karşılaştıkları sorunları sorduk. Konuştuğumuz onlarca emekçi kadın için en ciddi sorun, çocukların bakımıydı. Beraberinde en ciddi talep olarak da bölgede bir kreşin açılması dillendirildi.

Nasıl olmasın ki? Patronlar, bugün gel, çalış derken, çocukların bakımının ne olacağını hiç düşünmezler. Çünkü onlar sadece kârlarını düşünürler. Bu tür sosyal hakları ise ek mali külfet olarak görürler. Çocuklar bu toplumun geleceği iken, çocukların bakımı toplumsal bir sorun iken, bu sorumluluk yalnızca anneye bırakılır.

Bu durum emekçi kadınlar için birçok engele dönüşüyor. Birçok kadın çocukların bakım sorumluluğunu taşıdığı için çalışmıyor. Aynı zamanda kadınların sosyal, kültürel, siyasal yaşama katılımını da engelliyor.

Ancak hayat koşulları gitgide ağırlaştıkça, bir ailenin geçiminin tek kişi üzerinden karşılanmasının imkânları azaldığında, birçok kadın çalışma yaşamının içine giriyor. Çocuğun sağlıklı bakımını düşünmeden, geleceğinden kaygı duyarak çalışmaya başlıyor.

Kadın işçi komisyonu olarak bölgede ücretsiz bir kreşin açılması için bir çalışma başlatmış bulunuyoruz. Biliyoruz ki, çocukların bakımı toplumsal bir sorundur. Bu sorunu da devlet kendisi çözmekle yükümlüdür.

*Bizler sanayi bölgesinde açılacak bir kreş;
Kadınların üretim sürecine özgürce
katılabilmeleri için,*

*Kendileri çalışırken, çocuklarının güvenli
ortamlarda olduklarını hissedebilmeleri için,*

*Kadınların özgürce sosyal, kültürel, siyasal
yaşama katılmaları için,*

*Çocukların dengeli, sağlıklı, sosyal, ruhsal ve
fiziksel gelişimi için istiyoruz.*

Devlet, sağlık, eğitim vb. gibi temel bir takım sorumlulukları görevi olarak görmüyor ve yerine getirmiyor! Ancak bizler işçi sınıfının yüz elli yılı aşkındır verdiği mücadele sonucu biliyoruz ki, hak verilmez alınır. Dolayısıyla son derece doğal olan bir hakkın elde edilmesi için mücadele etmek gerekmektedir.

Kadın işçi komisyonu olarak kampanyamızı **'Sanayi bölgesinde genel bir kreş istiyoruz!'** talebiyle haziran ayına kadar yürüteceğiz.

Kampanyanın kazanımla sonuçlanmasının en temel güvencesi bu talebin sahiplenilmesidir.

Dolayısıyla bu talebin kazanılması için başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri sorumluluğa çağırıyoruz.

OSB-İMES İşçileri Derneği
Kadın İşçi Komisyonu

Kadınlarımız, kadınlarımız, yine kadınlarımız...

Kadınlar bu toplumda sürekli ezilmektedirler. Özellikle kadın işçi ve emekçiler üzerindeki baskıların haddi hesabı yoktur.

ERA Elektronik'ten bunun yaşanmış gerçek örneklerini verebiliriz. ERA'da çalışan kadınlara hâlâ tacizler, sözlü küfürler devam etmektedir. Bunlar daha önceleri de gündeme getirilmişti. Ama hiç kimse üzerine almıyor. Çünkü bazıları "Siz kadınsınız, işçisiniz, tacizlere, küfürlere mahkûmsunuz ve hak ediyorsunuz!" düşüncesini taşıyorlar.

Size bunun örneklerini verelim. Şeften vizite kâğıdı istendiğinde vermeyi bırakın, alay edip, yüzümüze bile bakmıyor. Bizi bekletiyor ve sonra da "Sen niye gelmiştin?" diye tekrar soruyor. "Vizite için!" dediğimiz zaman, aynen şöyle diyor. "Size izin mizin yok!" Ama bu herkese yapılmıyor. Bazıları vizite alıyor. Bazıları alamıyor. Bu da bize şefin şu sözünü hatırlatıyor. "Ben sevdiğime izin veririm. Sevmediklerime izin vermem!" Ve bunların devamı geliyor. Şef "Kim konuşuyor. Ayağımın altına alıp, kırayım ağzını, burnunu... tutup kulağından atayım dışarı!" diyebiliyor. Hem de kadın işçilerimize!

Şef tarafından artık gördüğümüz küfürler, hakaretler, aşağılamalar yetmiyormuş gibi, bize beddualar ediyor, bizlere "Allah sizin belanızı versin!", Allah sizin sesinizi kitlesin!" diyor. Yani ERA Elektronik'te kadın işçilere ismi ile kimse hitap etmiyor. Bant şefleri ve ustabaşları tarafından "Allahın saftirikleri, Allahın düdüklüleri" diye hitap ediliyor.

Era Elektronik'te ustabaşları ve bant şefleri işçiler arasında ayırım yapıyorlar. Bant şefleri ve ustabaşları yakın arkadaşlarını kayırabiliyorlar. Bu işçiler de keyfi davranıyor ve ustalar bu durumu görmezlikten geliyorlar.

Emekçi kadınlarımız ve işçilerimiz ezilmeye devam ediyorlar. Bu gidişe artık dur demek için bütün işçi-emekçi arkadaşları birlik ve beraberliğe davet ediyorum.

Era Elektronik'ten bir kadın işçi

Fransa işçi, emekçi ve gençleri günlerdir ayakta...

Tüm dünyadaki işçi ve emekçiler günlerdir Fransa'da gelişen eylemleri izliyor. Birçok kişi de dünyanın en gelişmiş ülkelerinden birinde, öğrencilerin, işçilerin ayağa kalkmasına yol açan nedenleri düşünüyor. Nasıl Fransız işçi sınıfının ve gençlerinin bu kadar kararlı, coşkulu, militan eylemler yapabildiklerini merak ediyor.

Aslında eylemlerle yol açan gelişmeler bizim ülkemizde de işçi sınıfına yönelik saldırılardan çok farklı değil. Bu saldırıların gerisinde Fransız burjuvazisinin kuralsızca, güvencesiz bir şekilde çalıştırmak için attığı yeni adımı bulunuyor. Yani İlk İşe-alım Sözleşmesi(CPE)...

İlk İşe-alım Sözleşmesi(CPE), 26 yaşından küçük olan gençler ve yirmiden fazla çalışanı olan şirketler için hazırlanmış. Bu sözleşmeye göre, "iş sağlama" denen ilk iki senelik dönemde hiç bir sebep göstermeden patronların işçileri çıkarabilmesi mümkün kılınıyor. Üstelik patronlar, bir genci işe aldıkları için devletten büyük miktarlarda teşvik alacaklar ve üç sene boyunca vergi muafiyetlerinden yararlanacaklar.

Yasa ilk gündeme geldiğinden itibaren tepkiler büyüyor. Fransa'daki işçilerin haklarının yok edilmesini amaçlayan yasaya karşı işçiler, emekçiler ve öğrenciler büyük tepkilerle alanlara çıkıyorlar. Başlangıçta yasanın geri çekilmesi talebi ile günlük olarak başlatılan eylemler, hükümetin pervasız bir şekilde yasayı geri çekmeyeceğini ifade etmesi üzerine, süresiz grev kararının alınmasına yol açtı. 7 Şubat'ta 400 bin kişinin katılımı ile başlayan eylemler 7 Mart'ta bir milyon kişi sınırına dayandı. 27 Mart ve 4 Nisan'da milyonlarca işçi ve gencin katılımı ile genel grevler gerçekleşti. boykot ve yol işgalleri de dahil eylemler çeşitlenerek devam ediyor.

Geçekleşen eylemlerin en önemli özelliği ise, işçi sınıfının ve gençlerin birlikte hareket etmesi. Ulaşım, resmi hizmetler ve akla gelebilecek her alanda grev etkisini fazlasıyla hissettiriyor. Yaklaşık 68 üniversitenin grevlere etkin şekilde katılımı da grevleri güçlendiriyor. Bu örgütlenmeler, kararlı bir tutum sergiliyorlar. Yasa üzerinde düzenleme yapılması için hükümetle görüşmeyeceklerini, temel taleplerinin yasanın geri çekilmesi olduğunu söylüyorlar.

İşçi ve emekçilere, onların haklarına saldıran patronlar, karşılarında işçi sınıfının gücünü gördüler. Bu eylemler sadece patronlar sınıfına değil, farklı ülkelerdeki biz işçilere de gerçek gücümüzü bir kez daha gösterdi.

Katliamlara karşı Kürt halkıyla dayanışmayı büyütelim!

Kürt halkına karşı uygulanan devlet terörü, 2005 Newroz'undan itibaren dizginlerinden boşanmıştı. O dönem Mersin'deki bayrak olayı bahane edilerek, konusu bayrak olan sayısız provokasyon tertiplendi. Faşist sürüler ortalığa salınarak, devrimcilere ve kardeş Kürt halkına karşı linç girişimleri sahnelendi. Devlet, geçtiğimiz bir yıl boyunca gericileri, şoven-faşist grupları kullanarak bu saldırıları yaygınlaştırmaya, şovenist-faşist kudurganlığı tüm topluma yaymaya çalıştı.

Elbette sömürgeci bir kirli savaş aygıtı, yalnızca bununla yetinemezdi. Bir yandan şovenizm zehirinin dozu arttırılırken, diğer yandan bizzat Genelkurmay Başkanlığı'nca "sözde vatandaş" diye hedef gösterilen Kürt halkına karşı kirli saldırılar sürdürüldü. Bu saldırıların en çarpıcı olanı Hakkâri-Şemdinli'deki bombalamalardı. Şemdinli halkı atak davranarak, devlete suçüstü yaptı. Böylece sermayenin kirli savaş aygıtının maskesi bir kez daha indirilmiş oldu.

Kürt halkı 2006 Newroz'unu bütün bu süreçten başı dik çıkmış olmanın coşkusuyla karşıladı. Özgürlük talebinden vazgeçmeyeceğini bir kez daha gösterdi.

Geçtiğimiz yılı bu yanıla kaybetmiş, üstüne üstlük bir de suçüstü yakalanmış olan devletin 2006 Newroz'una yanıtı PKK' nin silahlı gücü olan HPG'ye yönelik operasyonları tırmandırmak oldu. 14 HPG' linin kimyasal silahlar da kullanılarak katledilmesi, Diyarbakır'dan başlayarak Kürt halkının sokağa dökülmesine yol açtı. Sermaye iktidarı cenazelerin kitlesel biçimde sahiplenilmesine karşı tam bir işgalci terörü estirdi. Bir yandan cenaze gösterilerine karşı terör estirenken, diğer yandan kırsaldaki saldırılarını sürdürerek 7 HPG' liyi daha katletti. Bu süre boyunca birçok ilde süren gösterilerde çoğu çocuk 12 kişi kolluk kuvvetlerinin kurşunlarıyla can verdi, onlarca kişi yaralandı. Yüzlerce çocuk ve yetişkin tutuklanıp hapsedildi.

Kolluk kuvvetleri kadın, çocuk, yetişkin ayrımı

yapmadı, zira bizzat Başbakan Erdoğan tarafından "Güvenlik güçleri kadın ve çocuklara da gereken müdahaleyi yapacaktır!" diye buyurmuştu. Böylece bizzat başbakanının ağzından Türk devletinin çocuk katiliği bakımından ancak Siyonist İsrail'le ya da katil ABD ile yarışabileceği bir kez daha teyit edilmiş oldu.

Bütün bunlar olup biterken işçi sınıfı ve emekçiler yazık ki edilgen bir seyirci konumundaydılar. Daha da kötüsü, sermaye iktidarının medyayı etkili bir şekilde kullanarak dört bir koldan yaratmaya çalıştığı şovenizm histerisi, işçi ve emekçiler arasında azımsanmayacak bir etki alanı buldu. (Kürt hareketinin etkisi altındakilerin otobüs yakma gibi amaçsız ve kör şiddet eylemleri de bu etkinliğin sağlanmasında sermaye iktidarına epeyce kolaylık sağladı.)

Her ne olursa olsun, hiçbir şey şovenizmi, ırkçılığı, halklar arasında düşmanlığın oluşmasını meşru ve haklı kılmaz. Aynen hiçbir şeyin 3, 9, 11 yaşlarındaki çocukların kafalarından ve kalplerinden vurularak katledilmesini meşru ve haklı kılmaması gibi... Çocuk ve halk katilleri elbet tarih boyunca lanetle anılacaklardır. İşçi sınıfı ve emekçiler, ya bu laneti paylaşarak onursuzlaşacak, ya da kardeş Kürt halkının özgürlük talebine sahip çıkıp çocuk katillerinden hesap sorarak yüceceklerdir. Halkların kardeşliğine giden yol bu ikincisinden geçmektedir.

Sömürgeci teröre ve şovenizme karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Direnışteki Has Alüminyum işçilerinden çağrı:

"Direnışimize maddi ve manevi desteğinizi bekliyoruz!"

Bizler sendikalalı olduğu için işten atılan HAS ALÜMİNYUM işçileriyiz. Altı ay boyunca sendikal haklarımızı alabilmek ve örgütlü bir kimlik kazanabilmek için örgütlenme çalışmaları yürüttük. Sendikamızın ne olduğunu bilmezken bugün bir sınıf olduğumuzun farkına vardık. Örgütlenmenin, dayanışmanın ne anlama geldiğini ve niçin gerekli olduğunu öğrendik. Uzun süren bir örgütlenme çalışmanın ardından DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olduk. Herşey öyle gizlilik içinde oldu ki, ilk başta "yasadışı" bir şey yaptığımızı zannediyorduk. Ancak fabrikada sendikalaşma girişimi başladığında patronlarımızın yaptığı baskıları görünce, sendikamızın yasal olduğunu ancak patronların bu yasayı umursamadığını anladık.

Aylar süren çalışmamızın sonunda işçi arkadaşlarımızın çoğunluğuyla birlikte sendikamıza üye olduk. Üye olduktan sonra patron herşeyi öğrendi. Öğrendikten sonra ise hergün sendikaya üye olduğunu tahmin ettiği birçok arkadaşına psikolojik baskı uygulamaya başladı. Yanısıra sendikadan istifa etmezse işten atmakla tehdit etti. Patron baskılarını arttırsa da arkadaşlarımızı pes ettiremedi. İstifa ettiremediği iki arkadaşımızı işten attı. İçerde çalışmaya

devam eden arkadaşlarımız işten atmayı protesto etmek ve istifa baskılarını sınırlamak için çeşitli eylemlerle yanıt verdiler. Ancak Has patronu yapılan eylemleri bahane ederek altı arkadaşımızı daha işten attı. İşten atmak için çeşitli bahaneler üretseler de, biz sendikalı olmamızdan kaynaklı işten atıldığımızı biliyoruz.

Patronun yaptıklarına rağmen biz sendikalaşma hakkımızı kullanmakta kararlıyız. Fabrikamızın önüne 8 Mart günü direniş çadırımızı kurduk. Haklarımızı almakta kararlıyız. Fakat taleplerimizi kazanmamız için diğer sınıf kardeşlerimizin desteğinin şart olduğunu da bilincindeyiz. Henüz yeni başlamış olmamıza rağmen çevremizdeki fabrikalardan işçi dostlarımız desteklerini sunmaya başladılar.

Bizler tüm sınıf kardeşlerimizin direnişimize desteğini bekliyoruz.

Direnışçi Has Alüminyum işçileri

Direnış Yeri: Yayalar Sanayi Caddesi No:37
Dolayoba/Pendik

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEğİ

Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkas) ÜMRAN YE

TEL: 0 (216) 540 35 80

e-mail: osimder@yahoo.com

1 MAYIS MARŞI

Günlerin bugün getirdiği baskı zulüm ve kandır

Ancak bu böyle gitmez sömürü devam etmez

Yepyeni bir hayat gelir bizde ve her yerde

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı

Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Yepyeni bir güneş doğar dağların doruklarından

Mutlu bir hayat filizlenir kavganın ufuklarından

Yurdumun mutlu günleri mutlak gelen gündedir

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı

Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Vermeyin insana izin kanması ve susması için

Hakkını alması için kitleyi bilinçlendirin

Bizlerin ellerindedir gelen ışıklı günler

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı

Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Ulusların gürleyen sesi yeri göğü sarsıyor

Halkların nasırlı yumruğu balyoz gibi patlıyor

Devrimin şanlı dalgası dünyamızı kaplıyor

Gün gelir gün gelir zorbalar kalmaz gider

Devrimin şanlı yolunda bir kağıt gibi erir gider